

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-84822-4/SO-2017, ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-84822-4/SO-2017 se **zrušuje** a **věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 3. 10. 2018 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-84822-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „Ministerstvo“) ze dne 16. 5. 2017, č. j. OAM-1622-24/ZM-2017, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 10, § 46a odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „ZPC“), v rozhodném znění.
2. Důvodem k zamítnutí žádosti žalobce byla existence jiné závažné překážky, a to skutečnosti, že se žalobce po dobu posledního povoleného pobytu na území České republiky převážnou část nezdržoval. Žalobce přitom nepochybně, že v době posledního povoleného pobytu nemalou dobu skutečně pobýval ve své vlasti, uvedl však, že z jeho dvou delších pobytů byl ten delší vyvolán narozením dítěte a jeho zdravotními problémy, přičemž jistou část roku žalobce strávil ve své vlasti s ohledem na to, že tam žije jeho rodina, včetně dítěte kojeneckého věku. Tvrzení žalované, že pobyt žalobce mimo ČR byl patrně neodůvodněný, neodpovídá skutkovému stavu. Pobyt žalobce mimo území ČR nebyl nijak na úkor práv jeho zaměstnavatele, který s tím souhlasil a poskytl žalobci potřebné volno při zachování existence pracovního poměru. Žalobce nesouhlasí s interpretací žalované, že jakýkoliv převažující pobyt cizince mimo území ČR v době trvání povoleného pobytu musí nutně vést ke konstatování existence překážky pobytu. Žalovaný měl přinejmenším přezkoumatelně posoudit důvody, proč se žalobce značnou část svého povoleného pobytu nezdržoval na území ČR. Případ žalobce, který přibližně polovinu doby svého povoleného pobytu strávil z důležitých zdravotních a rodinných důvodů ve své vlasti, přičemž ve zbytku doby jednoznačně plnil účel pobytu výkonem povinností ze zaměstnaneckého poměru, se ani vzdáleně neblíží případům z judikatury Nejvyššího správního soudu, zmiňované žalovanou v napadeném rozhodnutí. Žalobce připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37 týkající se obdobné situace.
3. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout. Žalobci bylo vydáno povolení k pobytu za účelem zaměstnání s platností od 23. 2. 2015 do 22. 2. 2017; bylo tedy jeho povinností plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu. Lze si jen stěží představit, jak mohl žalobce plnit účel povoleného pobytu, když z otisků přechodových razítek jeho cestovního dokladu vyplývá, že v průběhu posledního povoleného pobytu pobýval mimo území ČR po převážnou část. Zdravotní indispozici žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a neprokázal a uvedl ji až v podané žalobě, tudíž k nim žalovaná nemohla přihlédnout. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As

80/2011-69, podle kterého závažnou překážkou pobytu cizince na území je neplnění účelu pobytu během převážné části tohoto pobytu.

Zjištění ze správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 18. 1. 2017 podal Ministerstvu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ke které doložil pracovní smlouvu, potvrzení zaměstnavatele, nájemní smlouvu o nájmu bytu, cestovní doklad a doklad o zdravotním pojištění na území ČR. Správním orgánem prvního stupně bylo ve věci vyžádáno stanovisko Úřadu práce České republiky pro účely prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Úřadem práce ČR bylo dne 2. 2. 2017 vydáno souhlasné závazné stanovisko. Ve věci byla provedena také pobytová kontrola. Dne 28. 4. 2017 byl správním orgánem prvního stupně proveden výslech žalobce, v rámci kterého žalobce mimo jiné *výslovně* uvedl, že za poslední 4 roky odjíždí z území ČR jedenkrát ročně, v roce 2013 odjel na 2-3 měsíce kvůli jeho zdravotním problémům, v roce 2014 na 2-3 měsíce kvůli zdravotním potížím matky, v roce 2015 na 8 měsíců kvůli narození a zdravotním problémům syna a v roce 2016 na 4 měsíce. Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2017 zamítlo Ministerstvo žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastníka řízení na území. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce předložil v řízení všechny zákonné náležitosti žádosti. Správní orgán však zjistil, že žalobce v době platnosti dosavadního pobytu, tedy v době od 23. 2. 2015 do 22. 2. 2017, pobýval na území ČR pouze po dobu 357 dnů ze 730 dnů. Podle Ministerstva nebyl žalobce důvody nejdelší nepřítomnosti schopen dokázat, jak vyplývá z řízení o udělení povolení k trvalému pobytu, vedeném pod č. j. OAM-10303/TP-2016. Ministerstvo dospělo k závěru, že uvedeným pobytem mimo území ČR žalobce neplnil účel doposud povoleného pobytu, v důsledku čehož došlo k naplnění jiné závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC.
5. K odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 28. 8. 2018 napadeným rozhodnutím. Žalovaná shodně se správním orgánem prvního stupně dospěla k závěru, že pobyt žalobce mimo území ČR po převážnou část doby posledního povoleného pobytu představuje jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC; námitku nesprávného vyhodnocení existence jiné závažné překážky neshledal i s odkazem na judikaturu správních soudů důvodnou.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 s. ř. s., neboť s takovým postupem účastníci vyjádřili souhlas.
7. Podle § 44a odst. 10 ZPC, v rozhodném znění, Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.

8. Podle § 46e odst. 1 ZPC, v rozhodném znění, Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže
- a) cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem,
 - b) pracovní poměr cizince skončil; v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce nebo dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce se zaměstnanecká karta zruší, jestliže doba trvání nezaměstnanosti cizince přesáhla 3 po sobě jdoucí měsíce a cizinec v této lhůtě nepožádal ministerstvo o udělení souhlasu podle § 42g odst. 7 nebo mu tento souhlas nebyl udělen,
 - c) dohoda o pracovní činnosti skončila; v případě zrušení dohody o pracovní činnosti výpovědí danou zaměstnavatelem se zaměstnanecká karta zruší, jestliže doba trvání nezaměstnanosti cizince přesáhla 1 měsíc a cizinec v této lhůtě nepožádal ministerstvo o udělení souhlasu podle § 42g odst. 7 nebo mu tento souhlas nebyl udělen, nebo
 - d) zanikla platnost povolení k zaměstnání cizince nebo bylo cizinci povolení k zaměstnání odejmuto; v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce nebo dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce se zaměstnanecká karta zruší, nebylo-li cizinci ve lhůtě 3 měsíců ode dne následujícího po dni skončení pracovního poměru vydáno nové povolení k zaměstnání nebo cizinec v této lhůtě nepožádal ministerstvo o udělení souhlasu podle § 42g odst. 7 nebo mu tento souhlas nebyl udělen. Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza
9. Podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, v rozhodném znění, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
10. Otázkou výkladu citovaných ustanovení a také výkladu toho, co je možné považovat za jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) se správní soudy zabývaly již vícekrát. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016-29, publikovaném ve Sb. NSS 12/2018, dospěl soud k závěru, že
- „I. Skutečnost, že cizinec pobýval v rámci povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky krátkou dobu, není sama o sobě jinou závažnou překážkou bránící prodloužení platnosti tohoto povolení podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (ve znění účinném do 16. 8. 2015).*
- II. Pro zjištění celkové doby pobytu cizince na území České republiky jsou základním podkladem záznamy v cestovním dokladu, u nichž platí domněnka správnosti, kterou je možné vyvrátit v souladu s pravidly danými nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 (Schengenským hraničním kodexem). Břemeno tvrzení a břemeno důkazní stíhá cizince, který sám nejlépe ví, kdy a kde se skutečně zdržoval v době platnosti svého povolení k pobytu na území České republiky.“*
11. V rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81 Nejvyšší správní soud vyložil, že *„povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení,*

tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. V případě stěžovatele z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 17. 6. 2009 požádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a k žádosti mimo jiné připojil výpis z obchodního rejstříku ze dne 8. 6. 2009 na obchodní firmu S. I., předmět podnikání: hostinská činnost, zapsanou od 16. 10. 2007. Ze žádosti o prodloužení povolení k pobytu vyplynulo, že stěžovatel měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 3. 7. 2007 do 2. 7. 2009. Podle výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku ke dni 25. 6. 2009 stěžovatel zahájil provozování živnosti (hostinská činnost) dne 16. 10. 2007, ale po dobu od 22. 11. 2007 do 7. 6. 2009 měl provozování živnosti přerušené. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 7. 7. 2009 stěžovatel uvedl, že nepracuje, pomáhá se šitím přítelkyni, která je krejčová. Chce si udělat živnostenský list na správu a údržbu nemovitostí. Provozovat kavárnu se mu nepodařilo. Dále uvedl, že chodil na brigády a provozoval smluvní přepravu osob. Na otázku, co přesně v současné době dělá, stěžovatel odpověděl, že jezdí s přepravou a pomáhá přítelkyni se šitím. Součástí správního spisu je dále dohoda o provedení práce uzavřená mezi stěžovatelem a Dima Taxi Praha, s. r. o. dne 24. 3. 2009 na provedení silniční osobní motorové přepravy od 1. 4. 2009 do 30. 6. 2009. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvedl, že již začal podnikat a dokládá tuto skutečnost výpisem z obchodního rejstříku, ale ze všech skutečností doložených v průběhu správního řízení a z vlastních tvrzení stěžovatele lze bez jakýchkoli důvodných pochybností dospět k závěru, že ve skutečnosti nepodnikal, měl po určité období pouze formální postavení podnikatele a že podnikání pouze deklaruje jako účel svého pobytu, a to s cílem prodloužit si povolení k dlouhodobému pobytu. Z jeho tvrzení v průběhu správního řízení lze dovodit, že i od 8. 6. 2009 pokračoval v podnikatelské činnosti pouze formálně. Odkaz na ust. § 2 odst. 2 písm. a) obch. zák., tedy na podnikatele tzv. „podle formy“, není v souvislosti s pojmem „podnikání“ jako účelu pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců na místě. Fyzická osoba může být zapsána do obchodního rejstříku, pouze pokud podniká (§ 34 odst. 1 písm. c) obch. zák.) v materiálním smyslu, tedy je podnikatelem podle § 2 odst. 2 písm. b), c) d), § 23, nebo na základě jiných zákonů. Podnikáním se pak ve smyslu ust. § 2 odst. 1 obch. zák. rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. U fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). Výklad stěžovatele, že plnění účelu pobytu je doloženo již tím, že je zapsán v obchodním rejstříku, tak není správný. Ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak totiž postrádalo smysl. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Náзор stěžovatelem, že jen formální ukončení podnikatelské činnosti by bylo důvodem pro postup ve smyslu ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je vzhledem k uvedenému nesprávný a neodpovídá smyslu a účelu citovaného zákona.“ Na výše uvedených závěrech Nejvyšší správní soud setrval i v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69.

12. Nejvyšší správní soud se také vyjádřil k výkladu předmětné problematiky v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37, přičemž v uvedeném rozsudku byla posuzována situace, kdy cizinka přerušila podnikání, za jejímž účelem jí byl povolen dlouhodobý pobyt, v důsledku čehož došlo podle správních orgánů k neplnění účelu povoleného

pobytu. K přerušení podnikání přitom ze strany cizinky došlo s ohledem na narození dcery a nutnou péči o ni. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uzavřel: „Nutno v této souvislosti uvést, že tzv. „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je postavena na roveň takovému jednání či chování cizince, že jeho pobyt na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky. Je postavena na roveň též jinému, právní předpisy České republiky porušujícímu či nevyhovujícímu chování cizince, např. pokud cizinec vyplní žádost o udělení dlouhodobého víza nepravdivě, je evidován v evidenci nežádoucích osob, předloží padělané a nebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti, event. jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že po skončení pobytu neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza, apod. Je absurdní a smyslu či účelu zákona o pobytu cizinců odporující, aby na roveň těchto důvodů pro neudělení víza bylo postaveno mateřství žalobkyně a důsledky s ním spojené, tj. nutnost její péče o nově narozené dítě, jakož i dočasné přerušení výkonu podnikatelské činnosti, včetně odhlášení se z příslušné evidence. To platí zejména za situace, kdy žalobkyně do doby odhlášení se z evidence osob samostatně výdělečně činných své povinnosti plnila, neboť jak vyplývá z potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 8 ze dne 20. 9. 2010, trvala její samostatná výdělečná činnost od 10. 9. 2008 do 31. 10. 2008 a dále od 1. 11. 2008 do 14. 7. 2009, přičemž žalobkyně nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí s názorem městského soudu, že pokud žalobkyně přerušila své podnikání z důvodu narození dcery v době, kdy měla za tím účelem povolený pobyt, jedná se o legální a legitimní důvod k tomu, aby předmětnou podnikatelskou činnost po přiměřenou dobu, kdy dítě vyžaduje její osobní péči, nevykonávala. K tomu nutno uvést, že opačný přístup je v rozporu s čl. 32 Listiny základních práv a svobod (která je součástí ústavního pořádku České republiky podle čl. 3 Ústavy České republiky). Podle tohoto článku Listiny rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona. Ženě v těhotenství je zaručena zvláštní péče, ochrana v pracovních vztazích a odpovídající pracovní podmínky. Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů, děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tyto zásady platí i při rozhodování správního orgánu podle čl. 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a ten je povinen při svých úvahách z nich vycházet. Stejně tak je možno zmínit též zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, jenž v § 191 a násl. označuje nástup mateřské dovolené za důležitou osobní překážku v práci, která zaměstnankyni objektivně brání ve výkonu práce, a zaměstnavatel je proto povinen po dobu jejího trvání omluvit nepřítomnost v práci; pracovní poměr tím zásadně nekončí. I když jde o pracovněprávní vztah mezi zaměstnankyní a zaměstnavatelem, stejný princip je nutno zvažovat i pro možné přerušení podnikání osoby samostatně výdělečně činné a jeho vliv na trvání povolení k pobytu cizinky na území České republiky. V důsledku nástupu na mateřskou dovolenou jde o objektivní okolnost, která by měla být tolerována, aniž by musela cizinka měnit účel svého pobytu. Takovouto změnu nelze hodnotit z její strany jako obcházení či úmyslné porušení zákona, které by bylo možno vykládat jako jinou překážku jejího pobytu na území České republiky s důsledkem jeho neprodloužení.“

13. Krajský soud v projednávané věci považuje za podstatnou skutečnost, že žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně zcela zřetelně vymezil důvody jeho pobytu mimo území ČR v době povoleného dlouhodobého pobytu. Zejména to platí ve vztahu k době 8 měsíců, kterou žalobce mimo území ČR pobýval dle jeho tvrzení z důvodu narození syna a jeho zdravotních problémů. Správní orgán prvního stupně však při svých úvahách o existenci jiných závažných překážek, pro které není možné vyhovět žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu, resp. zaměstnanecké karty, tuto skutečnost vůbec nevzal v potaz, tedy vycházel pouze z holé skutečnosti prokázaného (a nikým nerozporovaného) pobytu žalobce mimo území ČR, přičemž takto zjištěný pobyt

zcela automaticky označil za jinou závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Lze předpokládat, že správní orgán prvního stupně tuto skutečnost vůbec nepovažoval při svých úvahách za relevantní a v důsledku toho ani nevyžadoval po žalobci doložení jeho tvrzení. Podle krajského soudu s ohledem na žalobní námitky však bylo povinností správního orgánu pečlivě zkoumat důvody pobytu žalobce mimo území ČR a vyhodnotit je v návaznosti na shora citovaná ustanovení ZPC. V této souvislosti je třeba důrazně připomenout shora citovanou judikaturu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37. Pokud by totiž v řízení bylo spolehlivě zjištěno, že žalobce pobýval mimo území ČR po dobu cca 8 měsíců skutečně z důvodu narození syna a nutnosti péče o něj, resp. jinou delší dobu v souvislosti s péčí o syna, případně styku s nejbližší rodinnou, bylo by lze takový důvod pobytu mimo území ČR považovat za zcela legitimní. V této souvislosti je zapotřebí zdůraznit skutečnost, že okolnost, že cizinec pobýval v rámci povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky krátkou dobu, není *sama o sobě* jinou závažnou překážkou bránící prodloužení platnosti tohoto povolení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu citovaný v bodě 10 tohoto rozsudku).

14. Za situace, kdy z průběhu správního řízení vyplynulo, že žalobce jinak splnil všechny podmínky své žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, pracovní poměr mu trval nejen ke dni podání žádosti, ale také v průběhu pobytu mimo území ČR, bylo na správním orgánu, aby zvláště pečlivě posoudil důvody případné existence jiných závažných překážek, potažmo neplnění účelu povoleného pobytu žalobci. Za nesprávné lze v této souvislosti považovat závěry správního orgánu prvního stupně, že žalobce důvody nejdelší nepřítomnosti nebyl schopen prokázat, což vyplývá z řízení o povolení k trvalému pobytu vedeného u Ministerstva pod. č. j. OAM-10303/TP-2016. Není možné, aby neunesení důkazního břemene správní orgán dovozoval bez dalšího z jiného správního řízení vedeného s tímž účastníkem u téhož správního orgánu, avšak o zcela jiné věci, bez toho, aby byl účastníku dán prostor k navržení důkazů ke svým tvrzením, zvláště pak za situace, kdy tato tvrzení jsou pro meritorní rozhodnutí zcela podstatná. Nelze přitom odhlédnout od toho, že rozsudkem podepsaného soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 22 A 131/2017-37 bylo zrušeno rozhodnutí žalované č. j. MV-62862-4/SO-2017 ze dne 30. 6. 2017, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-10303-24/TP-2016 ze dne 20. 3. 2017, kterým byla zamítnuta dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) ZPC zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.
15. Není rozhodné, zda žalobce nesprávnou aplikaci ZPC namítal již v podaném odvolání, neboť bylo povinností správního orgánu prvního stupně se důkladným vyhodnocením podmínek pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) a navazujících ustanovení ZPC zabývat. Jestliže nedostatky úvah správního orgánu prvního stupně nenapravila ani žalovaná v rámci odvolacího řízení a pouze nekriticky akceptovala jeho závěry, je nutné napadené rozhodnutí považovat za nezákonné.

Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud tedy ze všech uvedených důvodů dopsal k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto jej dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude tato vázána právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovanou bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
-	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1)	příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm.	
2)	sepis žaloby	d) vyhl. č. 177/1996 Sb.	6 200 Kč
-	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku) 11 228 Kč

Soud uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 10. dubna 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu